

ע"פ 11915/06/17 - אנג'לינה שטיין, בעצמה נגד עיריית תל-אביב-יפו

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 11915-06-17 שטיין נ' עיריית תל-אביב-יפו

לפני כבוד השופטת עמיתה מרים סוקולוב
מעוררת אנג'לינה שטיין
בעצמה

נגד עיריית תל-אביב-יפו
משיבה ע"י ב"כ עו"ד נעמה בצקי

פסק דין

בפני ערעור על החלטתו של בית המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב (כב' השופט ר. פרי) מיום 19.4.17 לפיה נדחתה בקשת המערערת לביטול פסק הדין ולהישפט באיחור.

הרקע

ביום 6.13.17 הגישה המערערת לביהמ"ש קמא בקשה להישפט בגין דוח שניתן לה בשנת 2009.

לטענתה, באוגוסט 2016 קיבלה מכתב בנוגע לדוח שניתן לה בגין עישון סגריה בבר בתל אביב בשנת 2009. לדבריה, היא לא ביצעה את העבירה והעיקולים שהוטלו גורמים לה נזק רב. עוד ציינה המערערת בבקשתה כי לא זכור לה כי חתמה על הדוח או כי הוא נמסר לידיה.

נטען כי הבקשה לא הוגשה במועד מסיבות שלא היו תלויות במערערת, מצב בריאותי קשה וכדומה.

בתגובתה לבקשה ציינה המשיבה כי הדוח נמסר למערערת לידיה ומאז, במשך כ-7 שנים, נוקטת המשיבה בהליכי גביה ואכיפה שונים נגדה. לכתובותיה השונות במרשם האוכלוסין נשלחו 17 מכתבי דרישה והוטלו 13 עיקולים על חשבונות הבנק שלה. זאת ועוד, הוטל ונרשם עיקול מטלטלין אשר נמסר לאמה של המערערת ופעם שניה לסבתא. גם למשרדה של המשיבה התקשרה המערערת ביום 28.8.16.

בית משפט קמא דחה את בקשת המערערת וקבע כי לא מצא הסבר מניח את הדעת לשיהוי הרב שחל בהגשת הבקשה מתום 90 הימים לאחר מתן הדוח ועד להגשת הבקשה להישפט באיחור.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי טיעוני הצדדים ועיינתי במסמכים שבתיק ביהמ"ש קמא, סבורתני כי דין הערעור להידחות מהטעמים שיפורטו בהמשך.

מדובר בדוח בגין עישון במקום ציבורי שנרשם ונמסר לידי המערערת ביום 12.3.09. מאז ועד היום, במשך כ-7 שנים, ננקטו נגדה, כפי שפורט לעיל, אין ספור הליכי גבייה שונים, על כך אף הגישה היום ב"כ המשיבה מסמכים עדכניים.

מהשתלשלות העניינים כמפורט בתגובת ב"כ המשיבה, אין ספק שהמערערת ידעה על הדוח דן על ההליכים שננקטים נגדה אולם לא הגישה את בקשתה, לא במועד תוך 90 ימים ולא בהזדמנות הראשונה לאחר שהוסרה המניעה.

המערערת התעלמה לחלוטין מהדרישות וההתראות שנשלחו לכתובותיה במרשם האוכלוסין.

בקשתה של המערערת סתמית. גם המצב הרפואי המתואר במסמכים שהוגשו, איננו משמש הסבר סביר ומניח את הדעת לאיחור של שנים כה רבות בהגשת הבקשה.

הבקשה לביטול פסק הדין והמסמכים שצורפו אליה אינם מלמדים על מניעה להגיש את הבקשה לביטול פסק הדין במשך כל התקופה הרלבנטית.

זאת ועוד, מאחר והדוח נמסר לידיה של המערערת, היה עליה להגיש את הבקשה להישפט במועד דהיינו, תוך 90 יום מיום קבלת הדוח.

גם מצבה הכלכלי הקשה של המערערת איננו מהווה נימוק לביטול פסק הדין ולהישפט באיחור של 7 שנים.

לאור כל האמור לעיל ומאחר ולא מצאתי כי נפלה שגגה בהחלטתו של ביהמ"ש קמא, אני דוחה את הערעור.

ניתן היום, י"ח תמוז תשע"ז, 12 יולי 2017, בהעדר הצדדים.